

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- w rezultacie
  - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) z dnia 19 listopada 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego złożony na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
  - ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia czerwca 2018 r., doręczonej w dniu 13 czerwca 2018 r., oddalającej zażalenie skarżącego na wspomnianą wyżej decyzję z dnia 19 listopada 2019 r. wniesione na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
  - zasądzenie na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę, szczegółowo określoną w niniejszym odwołaniu, szacowaną ex aequo et bono na 100 000 EUR;
  - obciążenie FRA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa i przeinaczenie materiału dowodowego w odniesieniu do opisu okoliczności faktycznych.

Naruszenie prawa oraz naruszenie zasady pewności prawa w odniesieniu do pierwszego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, naruszenie zasady res iudicata, niewystarczające uzasadnienie, nierozpoznanie zarzutu skarżącego oraz przeinaczenie materiału dowodowego w odniesieniu do drugiego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, oczywisty błąd w ocenie i niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do trzeciego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, przeinaczenie materiału dowodowego, oczywisty błąd w ocenie, zarzut działania przez Sąd ultra vires i ultra petita, zarzut błędnego odrzucenia przez Sąd wniosku skarżącego o zobowiązanie go do przedstawienia dokumentu mającego znaczenie w sprawie oraz niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do czwartego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, niewystarczające uzasadnienie, błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych, przeinaczenie materiału dowodowego oraz oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do piątego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, przeinaczenie materiału dowodowego, nierozpoznanie zarzutu skarżącego, błędna kwalifikacja prawna, zarzut działania przez Sąd ultra petita, zarzut błędnego odrzucenia przez Sąd wniosku skarżącego o zobowiązanie go do przedstawienia dokumentu mającego znaczenie w sprawie, niepełne rozpatrzenie skargi oraz zarzut mobbingu podniesiony przez skarżącego w odniesieniu do szóstego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa w odniesieniu do części dotyczącej rzeczywistej krzywdy, jaką miał ponieść, oraz związku przyczynowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 23 września 2021 r. – Charles Taylor Adjusting Limited, FD/Starlight Shipping Company, Overseas Marine Enterprises INC

(Sprawa C-590/21)

(2022/C 37/14)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Areios Pagos

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Charles Taylor Adjusting Limited, FD

Druga strona postępowania: Starlight Shipping Company, Overseas Marine Enterprises INC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Unii”, a w konsekwencji z krajowym porządkiem publicznym, które stanowi podstawę odmowy uznania i stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 34 pkt 1 i art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz wyraźnych anti-suit injunctions, które zakazują wszczynania i dalszego prowadzenia postępowań przed sądem innego państwa członkowskiego, dotyczy ono również orzeczeń lub postanowień wydanych przez sądy państw członkowskich: i) które uniemożliwiają lub utrudniają wnoszącemu skargę kasacyjną uzyskanie ochrony sądowej ze strony sądu innego państwa członkowskiego lub dalsze prowadzenie toczących się już przed tym sądem postępowań; oraz ii) czy stanowi to zatem ingerencję w jurysdykcję sądu innego państwa członkowskiego do rozpoznania danego sporu, który już jest przed nim zawisły i który już do niego wniesiono, i która to ingerencja jest uznana za zgodną z porządkiem publicznym Unii? W szczególności, czy uznanie lub stwierdzenie wykonalności orzeczenia lub postanowienia sądu państwa członkowskiego, które przyznaje z góry tymczasowe odszkodowanie pieniężne wnioskodawcom ubiegającym się o uznanie i stwierdzenie wykonalności z tytułu kosztów i wydatków poniesionych w związku z wniesieniem powództwa lub dalszym prowadzeniem postępowania przed sądem innego państwa członkowskiego, jest sprzeczne z porządkiem publicznym Unii w rozumieniu art. 34 pkt 1 i art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ze względu na to, że: a) po rozpoznaniu tego powództwa sprawa podlega ugodzie należycie zawartej i potwierdzonej przez sąd państwa członkowskiego, który wydaje orzeczenie lub postanowienie; oraz b) sąd innego państwa członkowskiego, do którego druga strona postępowania wytoczyła nowe powództwo, nie ma jurysdykcji na podstawie klauzuli przyznającej jurysdykcję wyłączną?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy oczywista i bezpośrednia sprzeczność z krajowym porządkiem publicznym – zgodnie z przywołanymi powyżej podstawowymi koncepcjami kulturowymi i prawnymi przyjętymi w państwie oraz podstawowymi zasadami prawa greckiego, które dotyczą samej istoty prawa do ochrony sądowej (art. 8 i 20 konstytucji greckiej, art. 33 greckiego kodeksu cywilnego oraz zasada ochrony tego prawa, określona w art. 176 i art. 173 ust. 1–3, art. 185, 205 i 191 greckiego kodeksu postępowania cywilnego, o którym mowa w pkt 6 uzasadnienia), a także art. 6 ust. 1 EKPC, w związku z czym możliwe jest w takim przypadku odstępianie od stosowania prawa Unii dotyczącego swobodnego przepływu orzeczeń sądowych, a brak uznania orzeczenia z powodu tej przeszkody jest zgodny z koncepcjami, które przyjmują i promują europejski punkt widzenia – stanowi w myśl art. 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, zgodnie z wykładnią nadaną mu przez Trybunał, podstawę do tego, by uniemożliwić uznanie i wykonanie w Grecji wyżej wspomnianych orzeczenia i postanowień (pkt I) wydanych przez sądy innego państwa członkowskiego (Zjednoczonego Królestwa)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19, Carbajo Ferrero/Parlament, wniesione w dniu 1 października 2021 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-613/21 P)

(2022/C 37/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Terwinghe, C. González Argüelles, R. Schiano, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fernando Carbajo Ferrero